

Μία εξομολογητική αναδρομή Δεκαπέντε χρόνια μετά...

Ένας Πρεσβύτερος εξομολογείται...

Όταν λαχταρᾷ κάτι, δὲν σταματᾷ νὰ τὸ λαχταρᾷ μέχρι νὰ τὸ ἀποκτήσεις. Κι' ἂν δὲν σοῦ ἔλθει, ἐσὺ συνεχίζεις νὰ τὸ λαχταρᾷς, μέχρι νὰ πάρεις ἀπάντηση φανερή, ἔστω καὶ ἀρνητική. Ὅταν ἔρχεται ἀπὸ Ἐκεῖνον εἶναι «ἀπάντηση», ἔστω κι ἂν ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει.

Λὲς γιὰ παράδειγμα: «ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ γίνω ἱερέας καὶ μάλιστα ἱερομόναχος». Καὶ αὐτὸ τὸ λὲς συνειδητὰ στὰ 18 σου χρόνια πὺ εἶσαι ἕνας ταλαίπωρος βιοπαλαιστής καὶ δὲν πραγματοποιεῖται γιὰ 30 ὀλόκληρα χρόνια. Καὶ πραγματοποιεῖται στὰ 48 σου χρόνια πὺ εἶσαι ἔγγαμος καὶ τακτοποιημένος ἐπαγγελματικὰ σὲ θέση καλή. Γίνεσαι ἱερέας καὶ μάλιστα ἔγγαμος. Δόξα τῷ Θεῷ.

Ἡ λὲς παντρεύτηκε καὶ λαχταρῶ νὰ κάνουμε παιδιά. Τελικὰ μένεις γιὰ 20 χρόνια χωρὶς παιδί. Καὶ μόλις χειροτονεῖσαι μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα ἀρχίζεις νὰ ἀποκτᾷς πολλὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, μικρὰ καὶ μεγάλα. Τὰ παιδιά εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ πνευματικὰ κι ὅποτε θέλει στὰ δίνει. Δόξα τῷ Θεῷ.

Ἡ λὲς ὄνειρεύομαι ἀπὸ μικρὸ παιδί νὰ μορφωθῶ καὶ νὰ σπουδάσω θεολογία καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχες οικονομικὲς καὶ οἰκογενειακὲς δυνατότητες, ξεκινᾷς νὰ πᾶς στὴ πρώτη Γυμνασίον, στὸ Νυχτερινὸ καὶ τὴ μέρα νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ συντηρεῖς τὴν πατρικὴ σου οἰκογένεια, μιὰ καὶ ἔμεινες ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα στὰ 16 σου. Καὶ ἀντὶ γιὰ θεολογία καὶ ἱερωσύνη σπουδάσεις πολιτικὲς ἐπιστῆμες καὶ πᾶνεις μιὰ θέση

σὲ δημόσιο ὄργανισμό. Γίνεσαι ἱερέας καὶ γιὰ 7 ὀλόκληρα χρόνια ἔχεις ὡς ἐνορία σου τὸ χωρὸ τῆς ἐργασίας (ὅπως σοῦ εἶχε πεῖ ὁ μακαριστὸς Πορφύριος). Καὶ γράφεις στὸ Ποιμαντικὸ στὰ 50 σου περίπου (διάρκεια λαχτάρας ἀπὸ 18 μέχρι τὰ 50 καὶ συνεχίζει) καὶ δὲν προχωρεῖς ὅπως θέλεις ἐσὺ, ἀλλὰ Αὐτὸς σὲ σπουδάζει θεολογία μέσα στὴν ποιμαντικὴ σου διακονία. Δόξα τῷ Θεῷ.

Φαίνεται ξεκάθαρα μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία χτυπητὰ παραδείγματα, πὺς ἐργάζεται ὁ Θεὸς γιὰ τὸν καθένα μας. Ἐμεῖς τὰ θεωροῦμε ἀρνητικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος, ὅταν τὰ βλέπουμε, εἶναι θετικά. Ζητῶ νὰ μὲ συγχωρέσει πὺ δὲν τὸν κατάλαβα ἐνωρὶς καὶ Τὸν εὐχαριστῶ πὺ μ' ἀξίωσε ν' ἀρχίσω νὰ Τὸν καταλαβαίνω.

Ὁ Θεὸς μίλησε ξεκάθαρα καί, κατὰ τὸν χειροτονήσαντά με Ἐπίσκοπο, ὁ Θεὸς μίλησε μετὴν σύζυγό μου, πὺ ἄκουσε καὶ αὐτὴ τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἔχεις τὴν συμπαράσταση τοῦ πιὸ κοντινοῦ προσώπου σου, τοῦ πιὸ ἀγαπημένου σου κάνεις σὺν Θεῷ θαύματα. Ἐργάζεσαι στὸν ἀμπελώνα Του, σὰν στὸ σπίτι σου, ἀπλά, εὐλικρινὰ καὶ μὲ διάθεση.

Τὸ **πρῶτο** καὶ κύριο **στοιχεῖο** πὺ ἐπικράτησε στὴ ζωὴ μας αὐτὰ τὰ 15 χρόνια τῆς ἱερωσύνης «μας» εἶναι ὅτι τὴν ζοῦμε μαζί μετὴν πρεσβυτέρα ὁ καθένας ἀπὸ τὸ πόστο του, μὲ τὶς δυνατότητές του καὶ τὶς θέσεις του, σὰν δύο ἀγαπημένοι συνεφημέριοι. Προσπαθήσαμε νὰ ἀξιοποιήσουμε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὶς

λειτουργικές εκδηλώσεις του Ναού στον οποίο υπηρετούμε και να βιώνουμε πρώτοι έμεις αυτά που στις συνάξεις των πιστών υποστηρίζαμε.

Η βιωματική αυτή θέση έφερε το **δεύτερο** στοιχείο που είναι η αγάπη για τον κόσμο που μās στέλνει ο Θεός να διακονήσουμε. Το ν' αγαπās θυσιαστικά έχει πολλές δυσκολίες, γιατί πρέπει ν' αγαπās, όπως Έκείνος μās δίδαξε. Χρειάζεται σκύψιμο για να πλύνεις τα πόδια του άλλου. Το «άνοιγμα» που κάνεις θέλει προσοχή και να μην πληγώσεις ούτε και να πληγωθείς και έκτεθείς. Σημαντικό ρόλο έδω διαδραμάτισε η πρεσβυτέρα, που ως γυναίκα «βλέπει» καλύτερα. Αυτό το αγαπητικό άνοιγμα πρὸς όλους μπορεί να κουράζει την ιερατική οικογένεια, αλλά μπορεί και σώζει ψυχές και ένώνει τους πιστούς.

Έτσι φτάνεις στο **τρίτο** στοιχείο. Μπορείς έτσι να μιλάς πάνω στο Ευαγγέλιο ή τον Άποστολο απλά, καθαρά, ειλικρινά, έξομολογητικά, χωρίς να θίγεις αλλά ούτε και να εκτίθεις και να οικοδομείς και να οικοδομείσαι. Και φτάνει στις ψυχές μας ο λόγος Του, σαν ζωντανή τροφή χωρίς πολυλογίες και στολισματα και μπορεί να σε κρατήσει στη ζωή Του μέχρι την άλλη

σύναξη. Έτσι μέσα στις λειτουργικές μας συνάξεις εύρισκε ο ένας τον άλλον, αφού κοινωνούσαμε από το ίδιο Ποτήριο, τον ίδιο Θεό και Πατέρα.

Το **τέταρτο** στοιχείο στην ποιμαντική δραστηριότητα αυτά τα 15 χρόνια ήταν η πρακτική έκφραση των τριών προηγούμενων στοιχείων. Ο «καφές», μετά τις λειτουργικές συνάξεις, και τα «κεράσματα» στις διάφορες άλλες ποιμαντικές εκδηλώσεις έδιναν την ευκαιρία για «επαφή». Εκεί μιλάς για το κήρυγμα, για τα προβλήματα, γνωρίζεις, ανταλλάσσεις θέσεις και απόψεις, είσαι με τα παιδιά σου μαζί, αυτά στο καθημερινό και συ το συζητάς με τον παππά, την παππαδιά, το φίλο και αδελφό, κανονίζεις συναντήσεις για έξομολόγηση, για επίσκεψη και σχέση εν Χριστώ.

Αν ξεκινούσε σήμερα η ιερωσύνη μας, θάθελα ν' αρχίσει το ίδιο, όπως άρχισε πριν από 15 χρόνια. Θα προτιμούσα να έδειχνα μόνο περισσότερο αγάπη, γιατί πάντα υπάρχει περιθώριο να δείχνουμε περισσότερη αγάπη. Η λαχτάρα των παιδικών μου χρόνων βρήκε την πραγμάτωσή της μέσα απ' αυτές τις συνθήκες που ανέλυσα παραπάνω. Δόξα τῷ Θεῷ.

μιὰ Πρεσβυτέρα έξομολογεῖται...

Όταν σε σκεπάζει η θεία χάρις και παίρνεις χωρίς καλὰ-καλὰ να το καταλάβεις τη μεγάλη απόφαση να γίνεις πρεσβυτέρα, νοιώθεις μιὰ χαρὰ ανείπωτη.

Αλλά κι όλοι, από τον Δεσπότη μέχρι τον τελευταίο φίλο, αυτό σου λένε. Ότι από εδώ και πέρα η ζωή σου θα είναι όλο χαρὰ: αλλά δεν σου εξηγούν το είδος της χαρὰς και συ άμύητη πέφτεις σε μιὰ παγίδα καλοστημένη από όλους (πιστεύω όχι κακοπροαίρετα) και μόλις τελειώσει η υπέροχη ακολουθία της χειροτονίας και αρχίσει η άλλη ήμερα, ζητάς

σανίδα σωτηρίας και δεν υπάρχει γύρω σου κανείς να σου τη δώσει, ούτε καν ο ιερέας σύζυγός σου.

Έκείνος, δοσμένος στο έργο του, γεμάτος πάντα από τη Θεία Λειτουργία, τους κύκλους, τα καθηγητικά, το κήρυγμα που βγαίνει με πολύ διάβασμα των Γραφών και των Πατέρων. Οί άλλοι, αδιάφοροι, γιατί πιστεύουν ότι τώρα πια δεν τους έχει ανάγκη.

Ο σταυρός βαρύνει και πρέπει να τον σηκώσεις μόνος (γιατί κανείς δεν σου είπε ότι μόνον Έκείνον θα έχεις βοηθό από εδώ και πέρα). Μὰ θέλεις και άνθρωπο, θέλεις Κυρηναίο, έ-

χεις και σύ ανάγκες, θέλεις να μιλήσεις, θέλεις να βγεις, να πάρεις ανάσα, να ξεποστάσεις, να πάρεις πνευματικά εφόδια, να γεμίσεις τις «μπαταρίες» της ψυχής σου. "Αν δέν έχεις τί θα δώσεις; κι όλοι περιμένουν να πάρουν από σένα.

Κυρηναίος, λοιπόν, θα πρέπει να γίνεται ό κάθε επίσκοπος κι ό κάθε πνευματικός, αν θέλουν να έχουν σωστους ιερείς και πρεσβυτέρες. Κάθε στιγμή να βρίσκονται κοντά στο ιερατικό ζευγάρι με πολλή αγάπη και πνευματική νοθεσία.

Η κοπέλα, πριν αποφασίσει να γίνει πρεσβυτέρα, πρέπει να περάσει σεμινάριο. Να της μιλήσουν με ειλικρίνεια για τις δυσκολίες που έχει να αντιμετωπίσει. Να μην τη στείλουν «ξυπόλυτη στ' αγκάθια».

Να της μιλήσουν άνθρωποι που γνωρίζουν, όπως ό Δεσπότης, ό πνευματικός της, μεγαλύτερες πρεσβυτέρες, ψυχολόγοι, θεολόγοι. Κι όχι με ωραιοποιημένα λόγια αλλά την αλήθεια, και τότε μόνη της να αποφασίσει, αν μπορεί να περάσει την ζωή της με σύζυγο ιερέα.

Πιστεύω ότι αυτό είναι τó παράπονο κάθε πρεσβυτέρας, ότι κανείς δέν της μίλησε για τις δυσκολίες που έχει ν' αντιμετωπίσει και πώς θα τις ξεπεράσει. Κι όπως λένε, αν ή πρεσβυτέρα είναι ή βενζίνη στο όχημα που είναι ό ιερέας, πώς θα κνηθεί αυτό όταν ή βενζίνη είναι κακής ποιότητας. "Ετσι, δίπλα σε μιá άποτυχημένη πρεσβυτέρα ίσως έχουμε κι έναν άποτυχημένο ιερέα. Μή γένοιτο.

Μετά από 15 χρόνια προσωπικής μου εμπειρίας, αυτά που θα συμβούλευα σε κάθε υποψήφια πρεσβυτέρα είναι τά ακόλουθα.

- Να αγαπά πολύ τόν Θεό και τόν σύζυγό της και ν' απαρηγηθεί τόν εαυτό της.

- Να πιστεύει ότι ό ιερέας πρέπει σε πρώτη θέση να έχει τó έργο του, τήν ένορία του, τόν κόσμο όλο.

- Να γνωρίζει ότι ή θέση της είναι πάντα κοντά του, μα κι ένα βήμα πίσω του.

- Να έχει σεβασμό στην ιερωσύνη του, ξεπερνώντας τά ανθρώπινα λάθη του, νοθετώντας τον με ταπείνωση και προφυλάσσοντάς τον από τυχόν σκάνδαλα.

- Να ξέρει ότι και αυτή φέρει μέρος ιερωσύνης και έχει πολλές δεσμεύσεις και υποχρεώσεις όπως εκείνος.

- Όλα να τά κάνει με γνώμονα τήν ιερωσύνη του, πώς να ντυθεί (κόσμια, χωρίς ακρότητες και υπερβολές) πώς να μιλήσει (με ευγένεια, χαρούμενα και όχι με πολλά λόγια και ανόητα) πώς πρέπει να φερθεί (με ευπρέπεια και έγρηγορη, με πολλή αγάπη).

- Να αποδεχθεί ότι όλη ή ζωή της θα είναι διακονία στον συνάνθρωπο που θα αρχίζει από τόν ιερέα σύζυγό της μέχρι τόν τελευταίο ένοριτή.

- Να γίνει παρηγοριά και ανάπαυση για τόν ιερέα σύζυγό της, τó άπανεμο λιμάνι του.

- Να μην δυσκολεύει τó έργο του με παράπονα και ζήλεις. "Αν υπάρχουν παιδιά να τούς μιλά πολύ για τόν ιερέα πατέρα τους και να γίνεται ό ένωτικός κρίκος που θα τά κάνει να μην αισθάνονται παραμελημένα, ζηλεύοντας ίσως τά ένοριτόπουλα που τόν έχουν περισσότερες ώρες κοντά τους.

- Να γνωρίζει για τήν τεκνογονία και τήν εγκράτεια.

- Να είναι κοινωνική μα όχι κοσμική.

- Να εκκλησιάζεται τακτικότερα και μάλιστα στην ένορία του συζύγου της.

- Να έχει πνευματικό, συχνή έξομολόγηση και Θεία Κοινωνία.

Σου φαίνονται δύσκολα; Μεγάλος ό τίτλος της πρεσβυτέρας, πρέπει να τόν τιμήσουμε. Για να πετύχει, λοιπόν, ή άποστολή μας θέλει πολλή δουλειά, πολλή πνευματική ζωή, πολλή προσευχή, πολύ Χριστό.

"Όλα αυτά τά έμαθα μόνη, χρόνο με χρόνο, μήνα με μήνα, μέρα με τήν μέρα, ώρα με τήν ώρα με πόνο, με δάκρυ, με προσευχή, με τó Θεό κοντά μου. Ευλογημένο τó όνομά Του.